

A Prelátus 2012. júliusi levele

E havi levelében Mons. Javier Echevarría arról ír, hogy az imádságot, az aggodalmakat és a felebarátokért - főként a Szentatyáért - mondott imádságokat egyaránt rá kell bízunk Istenre.

2012.07.07.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Mindannyiunkat örömmel és az Úr iránti hálával töltött el, hogy a

Szentszék június 28-án nyilvánosságra hozta szeretett don Álvaronk hősies erényeinek elismerését. Nagy öröm ez számunkra, mivel ezzel a lépéssel az Egyház újfent megerősíti, hogy az Opus Dei szellemisége – amelyet az Atyánk első utódja kifinomult hűséggel élt meg – teljes mértékben hűséges az Evangéliumhoz, és ennél fogva arra vezető út, hogy *életünk minden pillanatát és körülményét Isten szeretete és Jézus Krisztus királyságának szolgálatába állítsuk*, amint azt az Isten tiszteletreméltó szolgájához szóló imádságban kérjük.

Grátias tibi, Deus, grátias tibi! – ismételjük el újra. Adjunk hálát a Szentháromságnak ezért az ajándékért, az Opus Dei szellemiségeért – ***amely régi, mint az Evangélium, és az Evangéliumhoz hasonlóan új[1]*** –, amelyből sok olyan ember is

részesül, akik – noha nincs hivatásuk az Opus Deibe – bizonyos módon mégis természetfeletti családunk részét képezik: közéjük tartozik sok rokonunk és barátunk, és sokan mások, akik igyekeznek mindennapi életükben megvalósítani azt a szellemiséget, amelyet az Atyánk Istentől kapott.

Az elmúlt napokban a születésnapomra írt leveleiteket olvasva magától értetődő módon nagy hála töltött el az Úr iránt, aki azt akarta, hogy az Opus Dei – akárcsak az Egyház, amelynek része a Mű – természetfeletti család legyen, amelyet szoros atyai, gyermeki és testvéri szálak fűznek egységbe. Azonnal szeretett Atyánkra gondoltam, akinek nemrég ünnepeltük liturgikus ünnepét. Szent Josemariának, az isteni tervhez való hősies hűségének köszönhetjük ezt a családi légkört, amely olyannyira a Mű sajátja, és amely – természetes

módon – az utunkat szegélyező ünnepek alkalmával különös erővel nyilvánul meg. Köszönöm az imádságokat mindnyájatoknak és mindenkinek, aki e napokban imádkozott értem, és viszonzásul még többet akarok imádkozni mindenkiért.

XVI. Benedek pápa szeretetteljes szavai nyomán különleges gyermeki hála és öröm töltött el. Az aláírásával ellátott fényképen, amelyet születésnapom alkalmából küldött, a Szentatya biztosított róla, hogy imádkozik a Prelátusért, és különleges apostoli áldását kiterjesztette a pásztorként a Prelátus gondjaira bízott valamennyi hívőre. A Pápa szeretete e megnyilvánulásainak arra kell indítaniuk, hogy mély felelősségérzettel még szorosabban egyesüljünk a személyével és a szándékaival, és kitartóan

imádkozzunk legfőbb pásztorként
végzett szolgálatának gyümölcseiért.

Könnyen megértem azon szavakat,
melyeket oly sokszor hallottam az
Alapítónktól Krisztus helytartójával
kapcsolatban: ***Szeressétek nagyon a
Szentatyát. Imádkozzatok sokat a
Pápáért. Szeressétek nagyon,
szeressétek nagyon! Mert szüksége
van gyermekei minden szeretetére.
És ezt nagyon jól megértem:
tapasztalatból tudom, mivel nem
vagyok kőből, hanem hús-vér
ember vagyok. Ezért szeretném,
hogy a Pápa tudja, hogy szeretjük,
hogy mindig szeretni fogjuk, és
mindennek egyetlen oka van: az,
hogy ő az édes Krisztus a földön.***

[2] Milyen gyakran imádkozunk nap
mint nap Szent Péter utódjáért?
Számíthat a hűségünkre?

A Pápa iránti szeretet mindig is
erősen élt az Atyánk szívében. Egyik
legrégebbi levelében elmeséli, hogy

amikor az Opus Dei még csak apró mag volt, amely szinte észrevétlenül megbújt a barázdában, gondolatban szívesen a Szentatya mellé képzelte magát, miközben a rózsafüzért imádkozta, és a lelki áldozást imádkozva elképzelte, hogy az ő kezéből veszi magához a szentségi Jézust. Ily módon, a római pápához fűződő egységét kis *gyakorlati* részletekben megélve egyre nőtt a szívében a Krisztus földi helytartója, minden keresztény közös Atyja iránti erős és teológiai alapokon nyugvó áhítata.

Azért is jutottak eszembe ezek az emlékek, mert júliusban újabb évfordulóját ünnepeljük annak, hogy az Atyánkat először fogadta a Pápa. 1946. július 16-án került erre sor, három héttel első római útja után. Néhány nappal korábban XII. Piusz pápa Mons. Montini, a későbbi VI. Pál révén küldött neki egy saját kezű aláírással és néhány gondolattal

ellátott fényképet, amelyben megáldotta az Alapítót és a Művet. Nagy gyermeki öröm töltötte el az Atyánkat. Nyomban tollat ragadott, és a következőket írta leányainak és fiainak: ***kaptam egy aláírással ellátott, „a Szent Kereszt Papi Társaság és az Opus Dei Alapítójának” címzett fényképet a Szentatyáról. Micsoda öröm! Már ezerszer megcsókoltam.*** Majd az utóiratban hozzátette: ***ne hagyjatok fel az imával, és legyetek nagyon boldogok!***[3]

A Pápáért, a személyéért és a szándékaiért imádkozni hozzátartozik ahhoz az örökséghez, amelyet szent Alapítónktól kaptunk, és amelyet első utódja, don Álvaro is példás hűséggel adott tovább nekünk. Most rajtam van a sor, hogy megerősítsem bennetek a katolikus szellemiség e vonását. Ezt gyakran megteszem, azonban a maihoz hasonló nehéz időkben, amikor

sokfelől éri kritika az Egyházat és a Szentatyát, sürgető kötelességemnek érzem még nagyobb erővel megtenni. Szent Péter és Szent Pál – az egyetemes Egyház oszlopai, akik a római Egyházat vérük árán hozták létre – nemrég ünnepelték arra indít, hogy erősítsük meg ezt az egységet, amely a Szentatyához fűz: szeressétek nagyon, és tegyetek meg mindent azért, hogy sok más férfi és nő táplálja szeretetét Péter iránt!

Az általános kihallgatásokon folytatott katekézise keretében az elmúlt hetekben XVI. Benedek az imádság hatásosságáról beszélt. A korai Egyház életének konkrét pillanatai kapcsán arról beszélt, hogyan reagáltak a hívek az őket érő támadásokra és üldözésekre. Mindannyian emlékszünk arra, amikor Pétert és Jánost a főtanács bebörtönöztette és arra utasította, hogy ne prédikáljanak Jézus nevében.[4] Szabadulásuk után az

apostolok összegyűltek az első hívekkel és beszámoltak nekik a kapott fenyegetésekről. A Pápa kihangsúlyozta, hogy ez az első keresztény közösség **nem** **hogyan** **nem** **ijed meg és nem oszlik meg, hanem egy emberként megmarad az imádság mély egységében, hogy az Urat hívja segítségül (...).** Mit kér Istentől a közösség a megpróbáltatás e pillanatában? Nem azt kéri, hogy ne érje bántódás az üldözés során, se nem azt, hogy az Úr büntesse meg azokat, akik börtönbe vetették Pétert és Jánost; mindössze azt kéri, hogy adja meg nekik, hogy „teljes bátorsággal hirdessék” Isten szavát (vö. *ApCsel* 4,29), vagyis azt, hogy ne veszítsék el a hitből fakadó bátorságot, a bátorságot a hit hirdetésére.[5] És mindezt a 2. zsoltár áhítatos imádkozásával kéri, amely előre meghirdette, hogy az ellenség

csapásai ellenére is felismerik a Messiást.

Ezen első keresztények kiváló példát nyújtanak a mai keresztényeknek, akik szintén annak vagyunk tanúi, hogy egyesek szomorú módon ki akarják űzni Istent a társadalomból, vagy legalábbis mindent megtesznek, hogy zárójelbe tegyék és a magánélet határai közé kényszerítsék. Az október 11-én kezdődő hit évéig hátralévő hónapokra azt javaslom nektek, hogy tartsátok nagyon szem előtt az első keresztények példáját, imádkozzatok derűlátón és határozottan az Egyház szükségleteiért, a Pápa szándékaiért, Isten népének egységéért pásztoraik körül. Ne felejtsük el, hogy – amint arról az Atyánk biztosított – ***Isten örökké ugyanaz. – Hívó emberekre van szükség: így megújulnak a csodák, melyekről a Szentírásban olvasunk.***

„Ecce non est abbreviata manus Domini”, az Úr keze, ereje nem lett kevesebb![6]

Ennek biztos tudatában vessük bele magunkat a szüntelen apostolkodásba, meggyőződve arról – és ez nem túlzás –, hogy lelkek milliói várnak ránk. Azonban – amint azt hajthatatlanul ismételte Szent Josemaría – noha szükséges, nem elég a szó; „tetteket” kérnek tőlünk, azt, hogy nap mint nap éljünk a hitünknek megfelelően, annak örömeivel, aki tudja, hogy Isten gyermeke.

Egy másik jelenet, amelyre XVI. Benedek emlékeztetett, Péter szabadulása, amikor már a küszöbön állt a pere. A hívek ez alkalommal is összegyűltek és egy szívvel-lélekkel imádkoztak. A Szentírás úgy fogalmaz, hogy *míg Pétert fogva tartották a börtönben, az Egyház állandóan imádkozott érte az*

Istenhez.[7] Szent Josemaría nagyon gyakran elmélkedett arról, ahogy az Egyház egyhangú imádsága kiszabadította Simon Pétert *Heródes kezéből, s abból, amire a zsidó nép számított.*[8]Így emlékezik meg erről az Útban: ***Igyatok az Apostolok Cselekedeteinek tiszta forrásából: a 12. fejezetben Péter az angyal segítségével kiszabadul a börtönből és Márk anyjának a házába megy. – A bent levők nem hisznek a szolgálónak, aki állítja, hogy Péter az ajtó előtt áll. „Angelus eius est!” – Talán az angyala – mondták.***

Látod, milyen bizalommal viseltettek az első keresztények őrangyaluk iránt?

És te?[9]

Te és én hittel fordulunk a szent őrangyalokhoz? Számítunk a segítségükre személyes szükségleteink, illetve az Egyház

szükségletei terén, amelyeket nagyon a sajátunknak kell tekintenünk? Segítségül hívjuk őket az apostolkodásban?

E jelenetekről beszélve a Szentatya azt tanácsolja, hogy e hívekhez hasonlóan mi is építsük be **mindennapi életünk eseményeit az imádságunkba, hogy felfedezzük azok mély mondanivalóját. És ha az első keresztény közösséghez hasonlóan mi is hagyjuk, hogy a Szentírásról való elmélkedésen keresztül megvilágosítson minket Isten szava, képesek leszünk meglátni, hogy Isten jelen van az életünkben, jelen van szintén és pontosan a nehéz pillanatokban, és hogy minden – még a legérthetetlenebb dolgok is – egy magasabb, szeretetteli terv részét képezik, amelyben a rossz, a bűn és a halál felett a végső győzelmet valóban a jó, a kegyelem, az élet és Isten aratja.**[10] Egy másik

alkalommal a Pápa személyes lelkiismeret-vizsgálatra buzdított:
Hogyan imádkozom? Hogyan imádkozunk? Mennyi időt szánok az Istennel való kapcsolatra?[11]

E meglehetősen aktuális gondolatoknak gyakran kell eszünkbe jutniuk a napjainkat szegélyező elmélkedő imádságok során: az Úrral, a Szűzanyával, az angyalokkal és a szentekkel folytatott e beszélgetések nélkül nem tudnánk és nem is akarunk élni. ***Az imádságom témája az életem témája***[12] – biztosított róla Szent Josemaría; és ennek ugyanígy kell lennie a mi életünkben is. A személyes imádságunkban fel kell merülnie mindennek, ami foglalkoztat, illetve aggaszt minket, noha – amint az Atyánk fogalmazott – soha nem lehetnek olyan dolgok, amelyek *aggasztják* Isten gyermekeit, csak olyanok, amelyek *foglalkoztatják* őket, mivel bízunk az

Atyaisten jóságában, aki mindent úgy irányít, hogy az a javunkat szolgálja.

Már szót ejtettem e jelenlegi és mindenkori „*aggodalmak*” némelyikéről: az Egyház és a világ életéről, a lelkek üdvösségéről, a mindennapi apostolkodásról, amelynek jelen kell lennie Isten minden gyermeke életében. Más, talán közvetlenebb aggodalmak azzal a válsággal állnak kapcsolatban, amely sok országban érezteti hatását, noha eltérő intenzitással. Tisztában vagyok a következményeivel, és nem siklok el afelett sem, hogy e nehézségek egyeseknek talán különös aggodalmat okoznak: a munkanélküliség, a minimális kényelemről való lemondás kényszere, a sürgős kiigazítások azért, hogy a családi költségvetés egyensúlyban maradjon és legyen pénz a hónap végén is. Biztosítalak benneteket róla, hogy nagyon közel érzem magam mindnyájatokhoz

együtt és külön-külön egyaránt, és különösen imádkozom azokért, akik nagyobb nehézségekkel küzdenek. Anélkül, hogy elhanyagolnánk – a vezetők és mi mindannyian – a szükséges lépések megtételét, hogy túljussunk e viszontagságokon, azt tanácsolom, hogy bízzunk az Úrban, és ajánljuk fel neki örömmel azokat a szűkös anyagi helyzeteket, amelyeket el kell viselnünk.

Ugyanakkor ne tekintsétek megalázónak, ha olyan munkát kell elfogadnotok, amely szakmai képzettségeteknél alacsonyabb felkészültséget igényel, miközben kedvezőbb pillanatokra vártok. Igyekeztek jól kihozni a nehéz időkből is: ha mindent megteszünk azért, hogy természetfeletti módon küzdjünk meg velük, segítenek emberileg érettebbé válnunk, közelebbi kapcsolatba kerülni Istennel és szolidárisabbá válni a többi emberrel.

Ez a helyzet újabb alkalom arra, hogy lendületesen szálljunk szembe a nehézségekkel. Az elmúlt napok során gyakran eszembe jutottak az Úr szavai az utolsó vacsorán, melyeket az Alapítónk fáradhatatlanul ismételt az élete során: *Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.*^[13] Emlékszem arra is, hogy Szent Josemaría milyen meghatódva idézte fel azon apostol földi életének utolsó pillanatait, *quem diligébat Iesus*, akit kedvelt Jézus.^[14] Egy régi hagyomány szerint Szent János – talán már a kora miatt erejét veszített hangon, legalábbis így képzelte el az Atyánk – ezt ismételte: *filioli, diligite alterútrum!*, gyermekeim, szeressétek egymást!^[15]

Senki ne érezze magát egyedül.
Mindenki érezze a többiek
imádságának és testvéri szeretetének
támogatását, védelmét. Igyekezzünk
szolgálni, hogy a többiekkel való
együttélés legyen kellemes,
szeretettel és figyelmességekkel teli.
Gyakran elég egy mosoly, egy
szeretetteljes tekintet, vagy valódi
érdeklődéssel meghallgatni a többiek
problémáit, hogy így enyhítsünk
annak helyzetén, aki nehéz pillanatot
él át. Milyen aktuálisak az *Út* e
szavai: ***a szeretet „ad”, de még
inkább „megért”. [16]***

Mielőtt befejezném a levelet,
szeretnék arra buzdítani
benneteket, hogy adjátok tovább e
gondolatokat a rokonaitoknak,
barátaistoknak és
munkatársaitoknak. Segítsetek nekik
felfedezni az Atyaisten gondviselő
kezét minden körülmény mögött.
Amint az Atyánk írta Szent Pál
szavait ismételve: *akik Istent szeretik,*

azoknak minden javukra válik, hiszen ő saját elhatározásából választotta ki őket.[17] És Isten mindannyiunkat arra hívott, hogy tanítását hirdessük a világ összes útján.**Omnia in bonum!**

Már tudjátok, hogy június 18-án kineveztem a vizsgálat tisztségviselőit a Prelatúra részéről, akik Dora del Hoyo, az Opus Dei első segítő numeráriájának boldoggá és szentté avatási ügyét folytatják majd le. Adjatok hálát velem együtt a Szentháromságnak ezért, és imádkozzatok továbbra is a szándékaimért.

Nem tudom és nem is akarom a levelet anélkül befejezni, hogy újból megemlékeznék szeretett don Álvaro-nkról, aki 1935. július 7-én lépett a jó és hűséges szolga útjára, az Opus Dei szellemiségét megélve. Mennyi emléket őrzünk arról, ahogy

örömmel és állandó küzdelemmel
megfelelt a hivatásának!

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Barcelona, 2012. július 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1932.
január 9., 91. pont

[2] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy családi összejövételről, 1965.
május 11.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Levél* az
Általános Tanácsot alkotó fiaihoz,
1946. június 30., közzétéve: A.
VÁZQUEZ DE PRADA: *El fundador del*
Opus Dei, III. kötet, 45-46. o.

[4] Vö. *ApCsel* 4,1-31

[5] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2012. április 18.

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 586

[7] *ApCsel* 12,5

[8] *Ugyanott*, 11

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 570

[10] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2012. április 18.

[11] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2011. november 30.

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa* (Találkozni Krisztussal), 174

[13] *Jn* 13,34-35

[14] *Jn* 13,23

[15] Vö. SZENT JEROMOS: *A Galatákhoz írt levél magyarázata*, III, 6, 10 (PL 26, 462)

[16] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 463

[17] *Róm* 8,28

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2012-juliusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2012-juliusi-levele/) (2026.03.11.)